

NOTA

Tots els que vulgan rebre el Setmanari de L'IGNORANCIA p' es correu poden escriure directament a sa Direcció, enviant per adelantat un trimestre.

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE TOTS ELS MALLORQUINS IGNORANTS

PUNTS DE VENTA
Y SUSCRIPCIÓ.

Can Gelabert,
Pas d'en Quint,
núm. 19.
Can Rotger,
Cadena de Cort,
núm. 11.
Can Pep Tous
Plassa de Cort,
núm. 14.
Can Planells,
Sindicat, 59.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 " "
Un any..... 2'60 " "
Números atrassats..... 0'10 " "

SONARÀ CADA DISSAPTE TANT SI TÉ VENT COM NO

DIRECCIÓ Y REDACCIÓ: MOLINERS, 12.

Fóra Palma. Dins Mallorca..... 3 mesos.... 0'85
1 any..... 3'25
Dins España..... 3 mesos.... 1'00
1 any..... 3'50

NOTA INTERESSANT.—Tots els pagos son per adelantat, per evitá plets y questions.

ELS DOBLÉS NO SON SA DITXA.

Mèstre Lluch era un hòmo que devia tení uns xexanta anys; feya de taconé, y tenia es séu taller su devóra sa plassa de Santa Eulalia; per més señas era casat amb na Lletrudis, pagesa de Porreras, pareya que lligava fórt ferm y qu' havia lligat sempre; trenta cinch anys contavan de matrimoni, y si qualque vegada tenian un rato de mal humó, era perque Deu no los havia concedit sa gracia de tení cap infant. Quant en parlavan, ell li donava sa culpa à ella, y aquesta à ell, però al cap y à la fi confessavan que sa culpa era de tots dos.

A les cinch des matí ja veyau mèstre Lluch assegut à n' es taburet lent feyna, y es qui no l' veyia el sentia, perque sempre seguit cantava. Sa séua favcrita cansó era sa siguent:

*Cosé se llamaba el novio
y Cosé su muquer,
y un chequén que tuvieron
Cosé se llamó tambien.*

Era s' hòmo més felís del mon. A ningú tenia enveja. A les 5 comensava es jornal; à les 12 anava à cercá ses sopes; à les dues altre volta à sa feyna y fins que feya fosca.

Veynat d' allá ahont tenia es séu trast, hey vivia desde temps enrera, Don Tòni Bruch, persona de moltes pessetes. Còm ja feya vint anys que mèstre Lluch tenia es trast allá mateix, y coneguent sa séua bona conducta, havia simpatisat molt amb ell; no era estrañy, puis, qu' encara que de diferent posició social, tenguesen els mateixos bons sentiments. Cada vegada que Don Tòni sortia de ca-séua demanava de noves à n' es séu veynat.

—¿Còm heu teniu, mèstre Lluch?

—Molt bé, señó Bruch.

Axò eran ses paraules que se deyan quant Don Tòni anava depressa, ara es dia que no frissava molt, era capás d' estarsé una hòra devant mèstre Lluch xerrant amb ell y mirant sa gracia que tenia quant passava s' elena y estirava els caps.

Un dia el señó Bruch va pensá entre ell mateix:

—Aquest pòbre hòmo ha de fé feyna à reventá per guañá un trist jornal que apenes basta per menjá ell y sa dòna, ¿que me son à mí cent duros més ó cent duros ménos? Amb cent duros poria posarsé amb un negòci ó altre y viure més desabogadament. Vaja; estich resòlt; ara mateix vaitx à parlá amb ell.

Bòn dia y bòn any que Deu mos dó. ¿Còm heu teniu à n' axò, mèstre Lluch?

—Día tenga; molt bé, señó Bruch.

—¿Que teniu jornal per avuy?

—Sí, señó; ara m' han duyt aquestes sabates per posá mitjes sòles, valdrán sèt sòus y mitx; una pessa qu' he de mudá à n' aquesta altre, tres doblés; y mudá aquesta empena dos sòus; son deu sòus, y ja veu vostè que deu sòus per mí y na Lletrudis es qualque còsa, mos sobrarán quatre sòus que serán p' es dia que tenga pòca feyna, ¿comprèn?

—Sí, ja vos comprench; però, escoltaumè mèstre Lluch, amb lo que goñau no poreu estalviá res; es dia que no pugueu fé feyna, ¿que fareu?

—¿A *Les Hermanites* falta gent!

—Y si trobasseu una persona que sense interés de cap casta vos donás cent duros, ¿amb à que los emplearíau?

Aquí mèstre Lluch va posá es cabás y sa sabata en terra y se posá à mirá el señó Bruch amb sa boca ubèrta.

—Vaja, responeu, ¿que faríau?

—¿Cent duros? ¿y about son ells va dí es cego?

—Avuy à les dotze pujau à... casa, y los tendreu en vòstron podé; d' ells en podreu fé lo que voldreu; si els negòcis vos van bé, los me tornareu quant no els hajau de mesté, y sino, tal dia farà un any.

—Però, Don Tòni... y...

—Res, res, no vuy que vos hajau de reventá tot lo sant dia per guañá tres ó quatre sòus que no bastan per res y que d' avuy à demá que tenguen una sopagada y no pugueu fé feyna hajau d' aná à l' Hospital. A mí, còm ja sabeu, no me vé à cent duros, y vos tal vegada amb ells comprareu es vòstro benestá.

Dit axò, Don Tòni ja va essé partit per no escoltà ses paraules d' agrahiment de mèstre Lluch que va queda amb sa boca ubèrta quant vé que l' deixava *en planto*.

—Bòno; ¿y ara à ne que vé axò? ¿Cent duros; cent duros!... Vaja; Don Tòni m' ha volgut fé una broma; no siguem tan ases que me crega que sense més ni ménos... Però ell heu deya molt sério... ¡Vaja, vaja!....

Torná agafa ses eynes al mateix temps que treya més *salero* que may cantaut:

Cosé se llamaba el novio, etc.

Son les dotze; hòra que mèstre Lluch deixa sa feyna, y casi se pòt dí que ja no pensava amb ses paraules de Don Tòni, però amb molta sorpresa quant s' aixecá per anarsen à diná, sent que d' els balcones de ca Don Tòni el cridan:

—Mèstre Lluch, no vos descuydeu de pujá en deixá sa feyna.

Mèstre Lluch va alsá es cap y vé que Don Tòni l' estava vellant y que no era altri més qu' ell es qui l' havia cridat.

—Vaja, está vist; ó se vòl riure de mí ó em vòl fé torná bòix; (va dí entre ell mateix mèstre Lluch.) Ara pujaré, Don Tòni.

Deixá sa feyna y s' en hi pujá. Entrá dins es séu quarto y el trobá dret devant sa taula amb un mocadó en sa ma, à n' es pareixe plè de doblés.

—¿Que mana, señó?

—Jau; lo promès sia atès. Aquí teniu cent duros en plata, los podreu empleá amb lo que voldreu; sa questió es que no hajau de fé tanta feyna per guañá tan pòch y qu' es dia que no pugueu ferné no hajau d' aná à l' Hospital.

Diguent axò allargava es mocadó à mèstre Lluch, però aquest no feya més que mirarló y no s' movia des portal. Es cap derré Don Tòni s' acostá à ell y li posá es mocadó à dins ses mans.

—Però, Don Tòni; vostè...

—Deixau aná ara les gracias y anau à ca-vòstra; entre vos y sa vòstra dòna pensau lo que més convenga fé d' aquests doblés.

Mèstre Lluch no digué paraula; va

prendre escala y partí correns cap à ca-séua. Quant arribá posá es mocadó demunt sa taula y se va assèure sense dí hòn día ni hònes tardes. Es rendu d'els doblés va fé pegá una girada à na Lletrudis que casi li fé tirá sa graixonera de ses sopes qu' à n' aquell moment llevava des fòch.

—¿Y que dúts?

Però mèstre Lluch no contestá. Na Lletrudis còm à dòna no esperá tornarhó à preguntá, sino que agafá es mocadó y el desfé. A la vista de tanta plata torná més blanca que sa paret; un mal pensament li vengué à n' es cap y amb veu tremolosa digué:

—Lluch: ¿y qu' has fet? ¿tú has jugat?

Aquestes paraules el feren torná en sí, s' axecá dret y mirant à sa dòna amb uys esglayats digué:

—No, Lletrudis; no pensis tal còsa.

Va contá à sa dòna lo que li havia passat amb Don Tòni, y xerrant, xerrant sempre de lo mateix, tocaren les dues y encara no havían dinat; pegaren una cuyarada de sopes perhòm, y mèstre Lluch partí cap à fé feyna després d' hàvè taucat es cent duros dins sa caixa.

Tot lo camí pensava amb so mòdo amb qu' havia de doná les gracies à Don Tòni, ja qu' es matí havia estat tan torpe que no li havia sabut dí ni una paraula. Arribá à n' es séu taller y tot pensatiu se posá à fé feyna; aquell decapvespre va essè es primé qu' els veynats no sentiren cantá mèstre Lluch; qualcun sortia à sa finestra ó balcó per veure si no havia vengut, estrañantsè molt quant el veyan fé feyna amb sa cara tan sèria y es cap tan baix.

L' ondemá succehí lo mateix qu' es día abans, de manera que quant Don Tòni se despertá y no sentí cantá mèstre Lluch va creure si ja feya cames per fé qualque negòci; però quant sortí à s' hora acostumada y el vé assegut fent feyna heu trobá molt raro.

—Bòn día, mestre Lluch. ¿Còm heu tenui à n' axó?

—Día tenga, Don Tòni; ja heu pòt veure; (li digué un poch mostihi.)

—¿Y axó, quin señal? Jò pensava que no haviau vengut à fé feyna, perque encara no he sentit sa vòstra veu quant cantau allò des *chequitin*.

—Que vòl que li diga, Don Tòni!... d' ahí ensá... jò no sé lo que li tench de dí; però jò li diré... ¿comprèn lo que li vuy dí? perque jò no sé còm ni de quina manera he de agraahirli....

—Deixau aná ara axó. Jò lo que vuy es aliviá un pòch es pes que duys. Bòno; ja n' parlarèm un' altr' hora. Adios, mèstre Lluch.

—Bòn día tenga, señó Bruch.

Tocaren les dotze y mèstre Lluch s' en aná à diná sense qu' els veynats el sentissen cantá ni una sòla vegada. Després de diná, ó per milló dí, tot es temps que era à ca-séua no parlava amb na Lletru-

dis d' altre còsa sinó d' els doblés; no sabían cap d' els dos amb à que invertirlós perque los donás hòn producte, ni tampòch los volían tení à ca-séua per pò de lladres; pensavan amb so Banch ó Crèdit y los pareixia que no 'ls havían de tení pròu segús; à la fi es vespre quant torná à ca-séua mèstre Lluch va dí à sa dòna:

—Mira, Lletrudis, ¿saps qu' he pensat jò?

—Diguès.

—Ydò, aquests doblés jò no los tench segús aquí dins; tampòch jò entench de negòcis y tèm qu' hontsevuya los pòsi que los me *pispin*; tròb que lo més convenient seria tornarhó à Don Tòni y explicarli lo que mos passa desde que los tenim; ni tú ni jò menjám casi res; sa feyna que no me ret gens y tot lo día tench es cap còm una olla de caragòls.

—Mira, Lluch; els mateixos pensaments méus has tengut tú; no gosava à dirhó perque temía que fos una bajanada lo que pensava jò, però à lo que veitx es lo que més convé.

—Ydò, mira, ara qu' es fresch pòt es mocadó y acompanyèm à ca Don Tòni, perque jò totsòl no sé si me sabria explicar.

Dit y fet, ja son partits cap à ca Don Tòni hòmo y dòna; arriban allá y es criat los fa passá à s' escritòri des señó que en aquell moment hey havia entrat.

—¡Hola, mèstre Lluch! ¿y quin señal à n' aquestes hòres per aquí? Entrau y seys. ¿Qu' es sa vòstra dòna que vos acompanya?

—Sí, señó; jò som sa séua dòna, per servirhó.

—Sí, señó; sa méua dòna.

—Digau, digau; ¿qu' heu tengut res de nòu?

—No, señó; jò venía... nòltros...

Mèstre Lluch pegá uyada à sa séua dòna perque 'l tregués d' apuros, puis ell no sabia per hont comensá.

—Jò li diré, Don Tòni....

—Sí, señó; ella ley dirá.

—Digau, digau, que ja me feys está amb ánsia.

—Ydò, nòltros li agraheim moltíssim es bé que mós vòl y lo qu' ha fet per nòltros pòbres miserables que may li podrèm pagá còm se mereix es favó que mos ha volgut fé.

—No, señó; may. Segueix Lletrudis.

—¡Ara si qu' estám bons! ¿y per axó heu passat es camí?... ¡bòn recaverá!... ¡aquesta si que m' es blava y anèm à un' altre!

—Es que à mes de donarli les gracies veníam per un' altre còsa.

—Sí, señó; per un' altre còsa; (digué mèstre Lluch.)

—Si vòl que li siguèm franchs, Don Tòni, li diré que desde que doná els doblés à n' En Lluch, porèm dí que no hem tengut ni un sòl moment de tranquilitat, avesats à menjá de lo qu' ell guaña y sense tení maldecaps de res, mos trobám

tan embarrassats per no sebre qu' hem de fé amb aquests doblés que veníam à tornarhóshi; no voldria, Don Tòni, que prengués axó per un desprèci.

—No, señó, no, señó Bruch; no es desprèci; jò ley assegur. Mirsè: jò li promèt que no faria cas de dejuná vuyt díes seguits si amb sos doblés qu' hagués guañat, amb ells li poria fé un favó.

—No, hòna gent; no heu prenc'h per desprèci; al contrari, amb axó he pogut comprendre del tot lo gran qu' es el vòstro còr y s' houradès acrisolada de que estau adornats. Molt bé, admèt altre vegada els doblés, que jò pensava vos servirian per viure amb més tranquilitat. Vos, mèstre Lluch, seguíu fent feyna còm fins aquí, y que Deu vos don molts d' àns de vida per ferné, però es día que tengueu res de nòu, pensau que 'l còr y ses pòrtes de cau Tòni Bruch están ubèrtes per vòltros y lo mateix serà es día qu' els àns vos pesen y no pugueu fé feyna, aquí serà ca-vòstra còm heu es ja ara mateix.

Aquelles dues criaturetes desde que comensá à parlá Don Tòni tenían els uys qu' els espiretjavan, però quant acabava ja no porían aguantá pús y d' ells quèyan llágrimas una derrera s' altre.

—Vostè, (digué mèstre Lluch xinglotant sempre seguit.) Vostè es massa bó; nòltros que creyam que s' enfadaria.

—¿Enfadarmè, vejent una acció tan nòble còm sa vòstra? No, amichs méus; regoneisch es valor d' els vòstros bons sentiments y no son dignes més que de elògi; anau *con Dios*, y ja estau advertits d' avuy endevant, aquí es ca-vòstra, y quant m' incomodaré fórt ferm serà es día que tengueu una necessitat ó altre y no acudiu à mí.

Abans d' anarsèn tots dos s' empenñaren en ajonoyarsè à n' els pèus de Don Tòni, però ell no los doná temps; li prengueren una ma perhòm y les hi ompliren totes de llágrimas. Don Tòni no pogué aguantá pús y dues llágrimas còm à pèrles se despregueren à pòch à pòch d' els séus ulls.

—¡Y quin consòl, y quin gòitx, y que hermós es fé uua hòna acció! (digué entre ell mateix Don Tòni.)

A la fi se despediren després de mil vegades de dí lo mateix.

L' ondemá dematí à les cinch, mèstre Lluch ja estava fent feyna amb sa cara més alegre del mon y els veynats se des-pertavan sentint sa séua cansó favorita:

*Cosé se llamaba el novio
y Cosefa su muquer,
y un chequitin que tuvieron
Cosé se llamó tambien.*

PEP DE TOTS.

HIMNE À LA VÈRGE DE LLUCH.

Entre els núvols que trescan les sèrres,
entre els pins qu'amb ses rames fòrt siulan,
entre esbarts d'aucellets que en ells piulan
veix que s'alsa un palau molt hermós.
Allà dalt hey está nòstra Reyna
d'abrassats xeralins rodetjada
que li cantan gloriosa tonada
y li mòstran sos mistichs amors.

D'allà dalt la muntaña blavenca
una fletxa als còrs nòstros envia
que omplintlòs d'una dolça alegria
hey fa anar cents de cents pelegrins.
Y sens teme d'Agost la calçada
ni del pit els alens fatigosos
à la Vèrge de Lluch amorosos
hey acudeixen els còrs mallorquins.

Dotze estels resplandents còm la plata
bells li tixan corona preciosa,
baix son peu té la serp verinosa,
engrunat lo seu cap infernal.
Blau mantell son candor simbolisa
plè de jòyes d'òr fi, plè de randes,
coronada de flòrs y garlandes
está allà, dalt son tròno real.

Còrs catòlics anemhí goijosos
y pujem l'escabrosa muntaña,
còm pagès que à la feyna s'afaña
pujemhí que allà está ja esperant.
Eutonèm un bell chòr de dolçura
qu'amb lo cant d'els aucells se confonga,
l'esperit d'amor sant plè se fonga
y à son tròno s'en vaja pujant.

Entre mils de clavells y de ròses
que amb capritxo l'altar embelleixan
y perfums lo més fins espargeixan
allà estau Mare santa de Deu.
D'els jardins de los còrs de Mallorca
les olors de per tot à Vos venen
ses aletes los còrs tats estenen
y à Vos vòlan més blancs que la neu.

Dins mon còr sòls hey neixan espines
cap floreta d'olor s'hi èbri pura,
transformau lo mèu còr amb ternura
de jardí trist y sech en florit.
De virtuts vos daré mil floretes
que mon còr corromput may me dona
y en faré rica y pura corona
per durvós allà à Lluch, agraht.

A. T.

XEREMIADES.

Amb atent B. L. M. hem rebut una comunicació de los señors Don J. Pinto y Dou J. Riera, missè, fentmòs à sebre sa creació d'un *Centro de representació y gestió d'assuntos administratius en les oficines de la Provincia y del Estat* qu'anira à carrech d'aquests dos señors.

No publicám sencera aquesta Carta perque no mos ho permeten ses petites columnes de L' IGNORANCIA, però podèm dí qu'aquest *Centro* s'encarregarà de lo sigüent:

Representació d'els municipis, per mèdi de podé ó encarrech, per resolucions davant ses oficines de sa Provincia y de s'Estat.

Reparticions de consums y vecinals y recursos dels particulars quantre aquests. — Recursos à sa Diputació provincial y demès oficines de sa Provincia y de s'Estat.

Liquidacions de bens de Propis. — Conversió de làmines y còbro de cupons. — Redenció y còbro de censals y rendas particulars.

Inscripcions à n'el Registre de sa Propietat y nòtes sobre Hipotècas. — Operacions p'es reemplás anual de Guerra. — Expedients d'escensió de quintos. — Colonos agricolas. — Revisions d'años anteriors. — Conversió en deute especial de s'Estat dels abonarés p'els alcances dels llicenciats de Cuba.

Expedients per declaracions de drets passius.

Habilitacions de classes passives.

Solicituts y expedients per òbres y reparacions en propietats dins ses zones polèmiques de Guerra y demès servidumbres militars.

Tramitació general d'assuntos contencioso-administratius.

S'utilitat y conveniència d'aquest *Centro* se deixa veure à la llejo P'els pagesos sobre tot que moltes vegades han de vení à Ciutat per feynes que per sa séua dificultat los fan está aquí més temps des que voidrián, y are tendrán qui se puga encarregá d'els seus assumtos per pòca remuneració; s'evitarán els gastos de vení y els maldecaps que moltes vegades los ocasiona sa séua pòca esperiència (qu'es molt natural) amb assumtos d'oficines y administracions.

Trobám qu'aquests dos señors ja anomenats han tengut molt bona idèa y desitjám qu'aquest *Centro* que molta falta feya à Ciutat, puga aná en popa per bé de tots els que vulgan posá es pandero en bones mans.

* *

Hem sentit à dí qu'à n'es Teatro-Circo Balear vòlen representá *Dona Juanita*. Nòstros casi, casi, no podèm creure que sia vèra aquesta noticia.

Sápigan totes ses persones qu'encara no han perdut es señy qu'anant à veure *Dona Juanita* no hey aprendrán res de bò, y valga sobretot es nòstro avís per ses mares de familia que tenen atlòtes ó atlòtes joves.

L'IGNORANCIA ha de dí la veritat sia dolça ó sia amarga, y are es s' hora de que don es. crit d'alèrta.

* *

Diuen que demá diumenge à les 8 des

vespre se celebrarà es Certámen de sa *Juventut Católica*.

Desitjám que sia una festa lluhida del tot y que serveixa de punt de partida per fernè d'altres.

* *

Deyan à un gall:

—Ets un ingrát y mal cò. Te donan bòn menjá, te tractan bé, t'admiran y quant te vòlen fé moxonies fuges de sa gent. Mira es falcó que sempre há viscut dins sa monaña y quant el crian coneix sou amo y arriba à estarli agraht.

—Es veritat, (responía es gall;) però si ell hagués vist tantes vegades còm jò matá y rostí galls companeros méus, s'assemblaría més à mí, y no faria tant la bona à la gent.

(Traducció.)

* *

JOVENTUT CATÓLICA DE PALMA.

CERTÁMEN LITERARI.

Les composicions premiades per lo Jurat calificador son les que portan los títols y lemas que segueixen:

BROT DE LLIRI.—Premi.—**VIRGINAL.**—*Lilium convallium.*—Accesit.—**LA DESPOSADA.**—*Quien à Dios tiene nada le falta* (Sta. Teresa).—Menció honorífica.—**CONTEMPLACIÓ.**—*Cuant gran l'obra de Deu.*

BROT D'OLIVERA.—Premi.—**LLUMMAJOR.**—*Segles haurá que ta vida—com d'altra Cain se cont—son sagell de fratricida—Rey en Pera has de du al front* (M. Aguiló.) Mencions honorífiques:—**1.ª ROMANS DE LA CONQUISTA DE MALLORCA.**—*Via à dins, via à dins que tot es vostre* (Crit de Jaume el Conqueridor en la entrada de Mallorca.)—**2.ª CANT DE MA PATRIA.**—*Contem vella olivera—Mentres sech elenat sobre la roca—Noves del temps d'enrera—Qu'escrites llitx en la surenca soca* (J. Lluis Pons)

BROT DE MURTA.—Premi.—**A MON FILLET**—*Un angel s'en puja al cel—Un altra del cel debaixa.*—Accesit.—**VER AMOR.**—*Auba.*

ROSA D'OR.—No se adjudica: sòls se concedeix una menció honorífica à la poesia que té per títol **BLANQUERNA.**—*Blanquerna se llevava en lo ermitatge à mitge nit: é obría les finestres de la cella per tal que ves lo cel é les estelas... etc.* (cap. 105)

PENSAMENT D' ARGENT.—Premi.—**LO AGRAHIMENT.**—(balada). Accesits.—**PRIMER; LA REYNA D'ARACÓ.**—(balada històrica—guerra ab Castilla—1429). Segon; **LA VIDA Y LA MORT.**—(balada.)

PLOMA D' ARGENT.—No poguentse adjudicar al millor **MADRIGAL** per falta de mèrit en tots los rebuts, lo Jurat, expresament autorisat per lo Ilm. Sr. Governador Eclesiástich d'Iviza, la dona à la millor poesia lírica que porta per títol **LA GLORIA.**—*Llum resplandenta de virtuts germen.* Accesits: Primer; **À LA BELLESA.**—*Filla de l'inspiració y l'amor, etc.* Segon; **DESPULLES.**—*Sic transit gloria mundi.* Y tercer; **CONTEMPLACIÓ.**—*Dins les coves del Drach.*

Los premis oferts per lo Exm. é Ilm. Señor Bisbe d'esta Diocesis, la Exma. Diputació Provincial y la *Arqueològica Luliana* no se adjudican. Lo del Sr. President de la Academia ha quedat desert.

Palma de Mallorca 25 de Juñy de 1885 —Per lo Jurat calificador, lo Secretari, Nicolau Dameto y Cotoner.

PRONOSTICH PER LA SETMANA QUI VÉ.

Diuenge 5 de Juriol.

LA PMA. SANCH DE NTRÒ. SR. JESUCRIST Y SANT MIQUEL D' ELS SANTS.

Coranthòres.—Segueixen a l' Hospital.

Funcions.—P' el Còr de Jesús: en el Temple a les 7 des matí; a la Pietat a les 4 des capvespre; al Socós, Sant Felip Nèri y Caputxines a les 4 y mitja; Sant Geròni a les 5; Santa Eulalia y Sant Jaume a s' horabaixa.—P' el Còr de Maria, es vespre, a S. Nicolau:

Novenes.—Comensa sa de Sant Bonaventura.

Efemerides.—1755. El señor Bisbe partí a Capdepera ahont se va embarcar per anar a visitar la isla de Menorca. Desde lo any 1695 no havían anat los Bisbes de Mallorca a visitar dita illa tenguent gran necessitat per que era dominada de infaels luterans desde el 1706. Dit Bisbe ha obtengut primer el permis del Rey de la Gran Bretaña y son Parlament, sense el qual no podia pasar a dita illa.

Temps.—Cuart minvant a les 12:37 del dia.

Signes.—Es sòl en Càncer; y sa lluna en Aries.—Els nins nats avuy serán malaltissos; y y ses nines vives.

Dilluns 6.

EL PROFETA ISAIAS.

Coranthòres.—Acaban a l' Hospital.

Efemerides.—1755. Escomunicaren dins la Sèu y demés parròquies a los qui apagaren les llanties que cremavan en les capelletes del Beato Ramon Llull y feren altres impropèris a les sèues imatges

—1756. Va passà una escuadra inglesa que duya 20 mil hòmos de tròpa de desembarch per Menorca. Va vení la noticia de que España declará la guerra a Inglatèrra.

—1758. Fench fet Papa Clement 13.

Temps.—Segueix bé.

Signes.—Es sòl en Càncer; y sa lluna en Aries.—Els nins nats avuy serán cabilosos; y ses nines franques.

Dimars 7.

SANT OD Y SANT XERAFÍ BISBES.

Coranthòres.—Comensan a Sant Juan a les 4 des capvespre costeades per l' Associació.

Funcions.—A les 7, s' exercici del Beato Alonso a Montissidó.

Novenes.—Comensa sa de la Mare-de-Deu del Carme.

Efemerides.—1779. A Ciutat hey havía tal esplet de cireres qu' arribaren a doná per un doblé tres lliures de cireres y a Inca quatre.

—1794. Se embarcá el segon batalló de Milicies y anaren a Roses en quatre dels francesos.

Temps.—Vario.

Signes.—Es sòl en Càncer; y sa lluna en Tauro.—Els nins qu' avuy naixquen serán vius; y ses nines barayadisses

Dimecres 8.

SANTA ISABEL REYNA DE PORTUGAL.

Coranthòres.—Segueixen a Sant Juan.

Funcions.—Per la Inmaculada: Caputxines a les 9 y mitja; a Sant Francesch a les 11 y un quart; a Sant Cayetano a les 12; a Santa Magdalena y a Santa Creu a s' horabaixa.—A S. Felip Nèri per Ntra. Sra. del Amor Diví.

Novenes.—Comensa sa de Sant Aleix.

Efemerides.—1749 Cessaren a Ciutat les ma-

lalties epidèmiques. Aquest any a Mallorca no se va segá.

—1756. Vengueren algunes families de gregos desterrats de Menorca, inglesos y alguns relligiosos y eclesiástichs que los francesos desterraren. Digueren que les tròpes franceses eran partides de Menorca y que sòls havían deixat 8,000 hòmos per gòrdar la isla y el Castell.

Temps.—Segueix vario.

Signes.—Es sòl en Càncer; sa lluna en Tauro.—Els nins nats avuy serán bòns pilòts; y ses nines bònes per mònges.

Dijòus 9.

SANT CIRILO Y SANT ZENON.

Coranthòres.—Segueixen a Sant Juan.

Funcions.—Al Socós, a les 7 y mitja, comunió general; a s' horabaixa la Bona Mòrt.

Novenes.—Comensa sa de Sant Bruno.

Efemerides.—1755. Pròp de Sant Francesch dos soldats tengueren brega amb alguns mariners y aquests mataren un soldat y malferriren l' altre. Los agresors se retiraren a prendre sagrat dins Sant Francesch

Temps.—Homit.

Signes.—Es sòl en Càncer; sa lluna en Géminis.—Conjunció de Marte y sa Lluna.—Els nins que neixerán avuy serán inflats; y ses nines riayes.

Divendres 10.

S. CRISTOFOL Y ELS 7 GERMANS MARTIRS.

Coranthòres.—Acaban a Sant Juan

Funcions.—P' el Còr de Jesús: a Sant Miquèl y Sant Francesch a les 5 y mitja; Sta. Magdalena, Sta. Creu, Sant Miquèl, Sant Nicolau y la Mercè s' horabaixa.

Novenes.—Comensa sa de Sant Vicens de Paul.

Efemerides.—1778. Se cremá a la part d' Alcudia un piná un bòsch y una garriga. Dit incendi aplega unes mil corterades de tèrra.—1779 Publicaren la guerra quantre els inglesos.

Temps.—De basca.

Signes.—Es sòl en Càncer; sa lluna en Géminis.—Conjunció de Saturno y sa Lluna.—Els nins qu' avuy neixerán serán sulls; y ses nines ñiques.

Dissapte 11.

SANT PIO I PAPA Y SANT ABUNDIO.

Coranthòres.—Comensan a Santa Creu dedicades al Sagrat Còr de Jesús.

Funcions.—A la Sèu indulgència plenaria en la capella de la Puríssima; a Sant Jaume y a Sant Nicolau felicitació sabatina.

Novenes.—Comensa sa de Santa Margalida.

Efemerides.—1777. D. Nicolau Villalonga Sede vacant feu llevar la reserva de la capella de la Soledat del Horta.

—1789. Fench proclamat a Mallorca per Rey d' España D. Carlos 4.

Temps.—Variable.

Signes.—Es sòl en Càncer; y sa lluna també.—Els nins qu' avuy neixerán serán torpes; y ses nines desxondides.

CUENTOS MALLORQUINS

D' EN PERE D' A. PENYA.

Se baratan amb dues pessetes a sa llibrería de sa Viuda y fíys d' En Pere J. Gelabert, Pas d' en Quint, n.º 19.—Hey ha rebaixa de prèus p' els qui en prenen molts.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Val més pa amb amó que gallina

amb doló.

SEMBLANSES.—1. En que tira.

2. En que fa mal sò.

3. En que surten d' els uys.

4. En que té dies bòns y dolents.

XARADA......—Gas-pá.

PREGUNTA......—Sis còrdes.

CAVILACIÓ......—Ginestra.

FUGA......—Si jò tenia doblés

compraria una guitèrra

per jé ballá na Miquèia

per deball els taronges.

ENDEVINAYA......—Sa bóyra.

GEROGLIFICH.

X Y D. VV D I,

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un hòmo a un ca?
2. ¿Y un rebosillo de pagesa a un enserat?
3. ¿Y unes cases a un violí?
4. ¿Y un blé de llum a una tomátiga?

XARADA

Primera dins s' aritmètica
la trobarás;
si escoltes bé sa música
dos sentirás;
si vòls, del tot, qualche día
vestits farás.

PREGUNTA.

¿Entre totes ses necessitats de s' hòmo; qual es sa principal de totes?

CAVILACIÓ.

¡¡PACO!!

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge

FUGA DE VOCALS.

V. rg. d. S. nt S. lv. d.
V. s. q. ' . st. . . p. ñ. f. rt.
n. p. rm. t. . q. . M. ll. rc.
l. g. v. rn. m. y . n. tr. yd.

ENDEVINAYA.

Monpare qu' era molt negre
a molts tomava es capell,
y jò qu' he sortida blanca
teach molta més fòrsa qu' ell.

Per tota sa colecció:
MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui oé si som otus.)

4 JURIOL DE 1835

Estampa de sa Viuda y fíys d' En P. J. Gelabert